

FELSŐKRISZTINA

2008. HÚSVÉT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Krónika

Biblia éve – Vendégünk volt a Szent István Társulat igazgatója

Rendkívül élvezetes, tanulságos előadás részese lehetett március 11-én az igen csekély számú - talán a 30 fős – hallgatóság a plébánia tanácstermében. Farkas Olivér, a Szent István Társulat igazgatója mutatta be a bibliafordítások és -kiadások múltját és jelenét. A fordítások ismertetésében egészen a kezdetekig nyúlt vissza, a bibliakiadásoknál pedig nagy teret szentelt a magyar nyelvű Szentírások történetének. Előadásából számos új ismerettel gazdagodhattunk, illetve az eddigi mozaikkockák – egy-egy évszám, fogalom, esemény – folyamattá álltak össze, új tartalmat nyertek.

Külön felhívta a figyelmet a Szent István Társulat „Ajándékozzon Bibliát!” akciójára, melynek célja, hogy most, a Biblia évében, minél több családhoz eljusson a Szentírás. Erről bővebben a Társulat honlapján, a <http://szit.katolikus.hu> oldalon olvashattunk.

Az igazgató úr az előadás végén a plébániát megajándékozta a Társulat jelenlegi teljes Biblia-sorozatával, a hallgatók pedig valamennyien egy-egy új kiadású Szentírást kaptak ajándékba.

Hittanos keresztút Budakeszin

Hittanosaink, immár hagyományosnak mondható módon, a budakeszi kálvárián járták végig a keresztutat. Tavaly inkább a nagyok és a ministránsok vettek részt, idén pedig a kisebbek jöttek el szüleikkel, mintegy negyvenen.

(folytatás a 6. oldalon)

Szerénységénél csak tudása volt nagyobb

Az idén tíz éve elhunyt Gál Ferenc professzor úr emléktábla-avatására készülünk fel a mostani számunkban. Június 15-én a fél 11 órai szentmisét Kiss-Rigó László püspök úr mutatja be, és azt követően plébániánk homlokzatán leleplezzük az emléktáblát. Lapunk első néhány oldalán teológus kollégák és plébániánk hívei elevenítik fel a teológus, az egyetemalapító és a lelkipásztor Gál Ferenc alakját.

Templombúcsú, országos kihangosítással

Az emléktábla-avatást követően egy héttel, június 22-én vasárnap tartjuk templombúcsúnkat, Keresztelő Szent János ünnepét.

E napon fél tizenegy helyett tízórai kezdéssel Györgydeák Márton plébános úr mutat be ünnepi szentmisét, melyet egyenes adásban közvetít a Magyar Katolikus Rádió és az MRI Kossuth Rádió is.

Kérdőív

Újságunk 9. és 10. oldala plébániánk karitászcsoportja által összeállított kérdőívet tartalmaz. Kérjük, vágják ki, válaszolják meg a kérdéseket és juttassák vissza a plébániára vagy a sekrestyébe.

Biblia éve a Felső-Krisztinában

Május 13. kedd, 18.30

Hogyan olvassuk az Ószövetséget?

Fodor György professzor

a Pázmány Péter Katolikus Egyetem rektora

A teológus

Gál Ferenc (1915–1998) az elmúlt negyven év legtermékenyebb teológus írója volt, akinek tömör stílusú művei az egész teológiai tanrendszert felölelték. Egyfajta szintézisre való törekvéssel igyekezett olyan *kériugmatikus* teológiát létrehozni, mely papok és világiak nemzedékeit formálta. A hagyományos skolasztikából indult el, de korának szinte minden jelentős teológusát is olvasta. A hagyományos és az új teológiai eszméket is beépítette rendszerébe, de gondosan ügyelve teológiája belső egyensúlyára. Egri teológiai tanár korában (1954–1959) sokszorosított példányokban kiadta az újszövetségi Szentírás magyarázatát. Később pedig élére állt a teljes Biblia magyarra fordítása megvalósításának (1973).

Első népszerű dogmatikakönyve 1960-ban jelent meg, „ami nem volt más, mint az új teológiai követelmények alapján összeál-

lított rövid dogmatika a világiak számára.” Híresek voltak konferenciabeszédei, melyeket a budapesti Egyetemi templomban 1962-től tartott, az adventi és a nagybőjti időszakban. Ezek a beszédek nemcsak prédikációk, hanem teológiailag is igényes előadások voltak, és később könyv alakban is megjelentek. Gál Ferenc vallotta, hogy az igehirdetés és a teológiai előadás csak akkor számíthat elfogadásra, ha nem véleményeket közöl, hanem az olvasót elvezeti a hittel való találkozásra. Teológusként az örök és korszerű teológiát művelte. Vállalta a legnagyobb feladatot, hogy tudományos módszerrel elvégezze a keresztény hitre vonatkozó reflexiót, igazolja a hit jogosságát, rendszeresen kifejtse tartalmát. A zsinatot követően azonnal feldolgozta és közreadta az „új teológia” tanítását. Felismerte, hogy nagyon sok új szempontra kell kitérni a hittel kapcsolat-

ban, mert a zsinat kiszélesítette a teológia problémakörét. Nézete szerint a magyar teológia nem volt abban a helyzetben, hogy új utakat törjön, csak arra maradt ideje, hogy európai szinten tájékozódjon, saját adottságaihoz és lehetőségeihez hozzámérje a kapott információkat. A Nemzetközi Teológiai Bizottságba való beválasztása a magyar teológia megbecsülését jelentette. Kétkötetes *Dogmatikája* csak 1990-ben jelent meg, mely összefoglalása és átdolgozása volt korábbi műveinek. Méltó elismerésben részesült, amikor 1995-ben, nyolcvanadik születésnapján a lateráni egyetem díszdoktori oklevelét vehette át. Tanítványai ünnepi kötetel tisztelegtek előtte. Gál Ferenc a magyar egyház számára olyan teológiát dolgozott ki, mely a jövő felé vezető utat is megvilágította és előkészítette.

Kránitz Mihály

Az egyetemalapító szobra Píliscsabán

Kollégák, tanítványok vallomása

Fila Béla professzor: „A Gál Ferencsel való személyes találkozás első perceiben meglep tartózkodó, szinte személytelenek tűnő magatartása. Azonnal a lényegre tér, mindig csak a megbeszélendő dolog, a megoldandó kérdés érdekli. De beszélgetés közben az ember megérzi, hogy nem is személytelen, hogy nagyon is ismeri őt, tudja, ki az, akivel beszél, és érzi, mintha lelkébe látna. Így személyessé válik a kapcsolat anélkül, hogy érdeklődne személyi kérdések iránt.”

„Azért tudta átvészelni a magyar egyház az ötvenes évektől a nyolcvanas évekig tartó nehez helyzetet, mert olyan teológusa volt, mint Gál Ferenc, aki ehhez a körülményhez igazította munkáját. Ha a környezet nem segíti a hitet, a szokáson alapuló hit ellaposodik vagy elsatnyul. Ahhoz, hogy a keresztény ember hite szerint tudjon élni, hogy hitét valóságosan és mélyen átélje, szüksége van teológiára. Nebéz és súlyos idők mindig kitermelték az egyházépítő és éltető teológiát. Gál Ferenc a magyar egyház nehez évtizedeiben dolgozott ki olyan teológiát, amely a magyar egyház életét fenntartotta, a jövő felé vezető utat is megvilágította és előkészítette.”

Bolberitz Pál professzor: „1959 szeptemberében láttam először Gál professzor urat a Budapesti Hittudományi Akadémia folyosóján. Sovány, reverendás férfi tűnt fel előttem, akinek arcán kirajzolódtak a döntés vonásai. Arcéles pap volt, különös, intellektuális, messzire tekintő szemekkel. Az volt az érzésem, hogyha ilyen papok vannak, akkor érdemes papnak lenni. (...) Gál professzor úrnak mint lelki vezetőnek nagysága épp abban rejlett, hogy a lelkiséget szervesen össze tudta kapcsolni a teológiával.

Lenyűgöző volt Gál Ferenc fölényesség nélküli, de ugyanakkor rendkívül szuggesztív előadása és tudása. A Hittudományi Akadémián a leghatékonyabb papnevelő volt, holott bivatatosan semmi köze nem volt a papneveléshez, hiszen ezzel a Központi Papnevelő Intézet elöljárói foglalkoztak. Anélkül, hogy akarta volna, nevelt, és éppen azért, mert nem akart nevelni, ért el eredményt. Ehhez azonban egy mindennap megélt és megszenvedett papi élet kellett. Papi példaképünk lett, anélkül, hogy az akart volna lenni.”

A professzor úr életrajza

1915. március 3-án született Pácinban. A gimnáziumot Sátoraljaújhelyen végezte a piaristáknál. Teológiai tanulmányait 1933-ban a Pázmány Péter Egyetem Teológiai Karán kezdte meg Budapesten a kassai egyházmegye kispapjaként. Egy év után főpásztorá Rómába küldte, ahol 1934-től 1940-ig a Collegium Germanicum et Hungaricum jezsuiták által vezetett híres intézetének növendékeként hat esztendő telt. Filozófiai és teológiai tanulmányait a Pápai Szent Gergely Egyetemen végezte. Már itt jelentkezett érdeklődése a rendszeres teológia és a biblikus tudományok iránt. E kettős vonzódás esztendőkkel ezután, tanári működése idején elkötelezettséggé és szintézissé érlelődött, egy biblikus teológiára építő s annak szellemiségétől minden részében átjárt dogmatika kidolgozásához vezetett.

1939. október 29-én szentelték pappá. Római tanulmányainak befejezéséhez közeledve kitört a második világháború, így főpásztorá hazahívta s kinevezte Bodrogkeresztúrra káplánnak (1940–41), még mielőtt a laurea fokozatot megszerezhetné volna. Doktori értekezését kápláni szolgálata alatt, immár Budapesten, a Hittudományi Kar fundamentálteológia tanszékének vezetője, Szabó Vendel professzor irányítása mellett írta s védte meg 1941-ben, *XI. Pius pápa teológiája* címmel. 1941–42-ben újabb lelkipásztori beosztást kapott, Szerencsre került káplánnak. 1942-ben Kassára neveztek ki teológiai tanárnak és aulai szolgálatra. 1946–47-ben ismét káplán Szerencsen, majd 1948-tól 1954-ig plébános Göncön.

Ezekben az esztendőkkben is tanította egyházmegyéjének magyarországi területéhez tartozó papnövendékeit Hejácán, ahol szinte az összes teológiai és filozófiai tárgyat oktatta. Mindenesetre a lelkipásztorkodásban eltöltött évek fontosak voltak teológiai szemléletmódja hangsúlyainak alakulásában, hisz dogmatikájának egyik jellemzője később éppen az igehirdetésben és az igényes, teológiai-biblikus megalapozottságú lelkiéletben való hasznosíthatóság.

1954 és 1959 között ismét teológiatanárként dolgozott, most már az Egri Érseki Hittudományi Főiskolán. Itt hamarosan elkészítette az újszövetségi írások exegézisét tartalmazó tömör, világos jegyzetét, mely nagy segítséget jelentett a papnövendékeknek az igehirdetői szolgálatra való felkészülésében. 1959-ben a Budapesti Pázmány Péter Hittudományi Akadémia immár évek óta betöltetlen dogmatika tanszékének vezetésére kapott meghívást. Ezt a tanszékét vezette 1985-ig, nyugdíjba vonulásáig. Professzor kollégái két alkalommal választották meg a Hittudományi Kar dékánjának. 1980-tól öt évig tagja volt a Nemzetközi Teológiai Bizottságnak. Intenzívebb és mélyebb bekapcsolódást jelentett ez a világegyház életébe, eleven kapcsolatot a Hittani Kongregációval, közös munkát számos nemzetközileg elismert teológussal, közöttük Joseph Ratzinger bíborosprefektussal. A budapesti dogmatika professzor naprakész ismereteket szerezhetett a legújabb teológiai áramlatokról.

Személyes visszaemlékezéseiből, de más forrásokból is tudni lehet, hogy a hatvanas években a Szentszék őt jelölte a megüresedett kalocsai érseki székbe. Gál Ferenc dogmatika professzor azonban visszautasította ezt a lehetőséget. A vele készített utolsó interjúban így vallott erről: „Valóban megkaptam a felkérést Rómából, de nem-

mel válaszoltam. Megírtam VI. Pálnak, hogy sokkal többet tehetek az egyházért és az országért azzal, hogy tanítom az ifjúságot, járom az országot, papoknak tartok továbbképzést, az Egyetemi templomban konferenciabeszédeket. A kommunista rezsim ugyanis együttműködést követelt. Hozzám is számtalanszor jöttek, a kedvemet keresték, de rossz helyen kopogtattak.” (Új Ember, 1998. aug. 9.)

Az egyetem kertjében sétányt neveztek el róla

Valóban nemcsak a katedrán, hittudósként tanított Gál Ferenc, hanem az általa felsorolt sokféle módon szolgálta pap-teológusként az egyházat Magyarországon. Budapesti professzorsága alatt is számos formában részt vett a lelkipásztorkodásban, a felső-krisztinavárosi templomban ő mondta a vasárnap déli szentmisét, később az Egyetemi templomban a vasárnap esti fél 8-as szentmisét is ő tartotta, ahol az egyetemisták hallgatták őt. Híresek voltak és rendkívüli érdeklődést váltottak ki az ugyanebben a templomban, az adventi és a nagyböjti vasárnapokon tartott konferenciabeszédei. Ezt a hagyományt 1959-ben Sík Sándortól vette át és 29 éven át folytatta, a kiemelkedő liturgikus időszakokban a zsúfolásig megtelt Egyetemi templomban fejtegetve hitünk misztériumait. A keresztény, katolikus értelmiségi réteg számára a lelki-szellemi táplálkozás kevés lehetőségei között ezek a legkiválóbb és legmegbecsültebb alkalmak voltak.

A Pázmány Péter Hittudományi Akadémia dogmatika tanszékén végzett 26 éves munkája után nyugdíjasként még tanított a Ferences Hittudományi Főiskolán. A gondviselő Isten azonban tartogatott számára még egy országos jelentőségű feladatot a magyar egyház szolgálatában. 1992-ben kapta a felkérést, hogy vállalja el az akkor induló Pázmány Péter Katolikus Egyetem rektori tisztét. Így vallott hat éves rektorságáról: „Elmúltam 75 éves, amikor megkerestek, én pedig vállaltam, mert éreztem magamban erőt s úgy gondoltam, hasznára tudok lenni a beindulás éveiben az egyetemnek. (...) Igen fontos, hogy a szervezeti kiépítés mellett létrejöjjön egy szellemi bázis, mely meghatározó ereje lehet az országnak. (...) Azt hiszem, megtettem a kötelességemet. Hosszú életem fő művének tartom az egyetem alapítását.” (Új Ember, 1998. aug. 9.)

Puskás Attila

A rektor úr közléről

Gál Ferenc születésnapján Bolberitz Pál professzor a következőket mondta: „Gál Ferenc nem teológus, Gál Ferenc az egyházban „a” teológus.”

Milyen ember volt „a” teológus közléről? Sokaknak, de főleg a fiataloknak a „Feri bácsi”-ja volt. Fegyelmezett külseje érző szívet tartott. Türelemmel, együttérzéssel hallgatta meg a hozzá fordulókat és látta el őket tanácsaival.

Szentmiséit hétköznapiokon reggel 6 órakor tartotta, melyeken a hívek mindig szép számmal voltak jelen. A vasárnapi 12 órás miséjén megtelt a templom. Nem volt szónoki tehetség, de amit és ahogyan mondott, megfogta hallgatóit. Érezték, hogy a mondottakat maga is átélte és azok szerint él. Miről szóltak szentbeszédei? Istenről, a Szeretetről, aki „a megtört nádat nem törí ketté...!” A jóságos Atyáról, aki ismeri nyomorunkat, gyarlóságunkat. Megkérdezték tőle: „Miért nem fogadta el a többször is felajánlott püspökséget?” A válasza olyan egyszerű volt, mint ő maga: „Mert nem szeretek jelentéseket írni!” Más alkalommal pedig csak ennyit mondott: „secretum meum mihi”.

Kulturált, azaz széles látókörű ember volt és szinte vonzotta magához az egyetemi hallgatókat. Fel is keresték, főleg szakmai problémáikkal még este 10 óra után és vasárnap délután is. Hat nyelven beszélt. Volt egy kis felnőtt csoportja, akiket lakásán nyelvekre tanított. Nyugdíjazása után egyik könyvet a másik után jelentette meg. Állandóan dolgozott a régi, megszokott, öreg írógépén.

Örömmel fogadta a felkérést: „Alapítsa meg a Pázmány Péter Katolikus Egyetemet és legyen a rektora!” Megalapította! Csendben, hozzáértéssel, bürokráciamentesen. Munkáját szerető gárda vette körül *Marót Miklós* dékánnal az élen. Családi légkört teremtett, melyben jól érezték magukat a tanárok is és a hallgatók is. A hallgatókkal személyes kapcsolatot alakított ki. Mindig, mindenre volt ideje. Az idegeskedést nem ismerte, ezért mindenki örömmel vette körül. Egy alkalommal jelezték a tanulmányi osztályról, hogy egy hallgatót el kell küldeni, mivel három hónapja nem fizet tandíjat. Magához hívatta és saját pénzéből kezébe nyomta a hiányzó összeget a következő szavakkal: Fizesse be és a tanulmányi osztályon jelentse, hogy rendezte a befizetni valót. Többet ne mondjon! Ha gondja lesz a továbbiakban, engem keressen fel!”

Minden áldott nap az esti órákban – időjárástól függetlenül – megtette a maga sétáját a templomkertben, kezében a rózsafüzérrel. „Ilyenkor imádkozom a környék lakóiért” említette egy meghitt beszélgetésben. A plébánia életébe nem szólt bele, de ha segíteni kellett, mindig lehetett rá számítani.

Mint a Pázmány Péter Katolikus Egyetem rektorát, állami kitüntetésben részesítették és azt a Parlamentben kellett volna átvenni. Nem ment el. „Én pap vagyok, nekem nincs szükségem állami elismerésre”! Végül is egy kis baráti csoport meghívta az Oktatási Minisztériumba és akkor adták át neki az elismerő okmányt!

Gál Ferenc professzor úrra illet *Mécs László* verse: „*Üvegűrá védte, üveg legenda. Áttetsző magánya mindig ráhajolt, ezért mégis, mindig remete volt!*”

Perendi Mária

Amit tőle tanultam

Bár nagytekintélyű professzor volt, akik közel álltak hozzá, Feri bácsinak szólították. „*Szerénységénél csak tudása nagyobb*”-mondta róla egykori plébánosunk, *Haid Árpád*. S hogy milyen szeretet és tisztelet övezte őt, arról személyesen is volt alkalmam meggyőződni. A piarista öregdiákok egy ízben előadásra hívták a gimnáziumba, de érkezéséről hírt véve öten-hatan azok a piarista tanárok is lejöttek fogadni őt a rendház kapujába, akiket korábban a Hittudományi Akadémián tanított. Fontosnak is érezték, hogy üdvözlőjék s egy-két szót is váltsanak vele. Ő, aki több papi nemzedéket nevelt s több tucatnyi könyvet, értekezést s számos teológiai szakvéleményt írt, s aki még a Pápai Tudományos Akadémiának is tagja volt, nem tartotta rangon alulinak, hogy akár csak néhány embernek is hit-tanórát tartson a plébánián.

Az egyik ilyen alkalommal tette fel egyikünk a kérdést: *Miért engedi meg Isten a sok rosszat?* S ekkor jött a rövid, két szavas, szinte szarkasztikus válasz: „*Érdemszerzés lebetőse!*” Semmi magyarázat, semmi „prédikáció” – de ott akkor egy életre szóló útravalót kaptam, folytonos (akár naponkénti) újragondolásra, s az újabb és újabb élethelyzetek okának, céljának és értelmének megértésére. Mert, bár elméletben tudjuk, hogy Isten csak azért engedi meg a bűnt, mert az a teremtetett világban valami olyan űrt, valami olyan hiányt jelent, amit aztán a nagyobb jó tölt ki, és hogy ennek a nagyobb jónak (ami persze a teológia értelmezésében Isten irgalma és igazságossága) a megvalósulásához a mi *érdemszerző közreműködésünk* is szükséges, mi magunk mégis restek, kényelmesek vagyunk, s bizony, ha nem lenne az a sok-sok figyelmeztető zsákutca, kellemetlenség, sőt szenvedés, a jóra való törekvésünk nemcsak hogy lanyhulna, de talán el is maradna.

Épp a Feri bácsihoz mérhető nagy emberek hite és tekintélye a biztosíték arra, hogy az Isten által számunkra felkínált közreműködés *lebetőségét* ne csak „vagy élek vele, vagy nem” alapon (mondhatni: „fifty-fifty” valószínűséggel) közömbösen fogadjuk, hanem azal a boldogító felismeréssel, hogy - s ezt már az *Úton a teljesség felé* c. könyvében írja - „*a zsákutcának, a szenvedésnek az elviselése is lebet emberi, sőt erkölcsi magatartás*”, következésképp „*a hívő ember nemcsak abban a tudatban él, hogy viselkedése, munkája, magatartása mások örömét, szeretetét vagy elismerését váltja ki, hanem az a meggyőződése, hogy életének alakítása egyben kitérültség és engedelmség az Isten előtt is. (...) Ez a természetfölötti szempont semmit nem vesz el a földi kapcsolatok színeiből, melegéből vagy akár fizikai és lélektani teréből, de mindennek új értelmet ad, és főleg rámutat arra, hogy az ember azonossága, kiteljesedése lebet végső cél, örök hazatalálás.*”

Mit tanultam tehát Gál Feri bácsitól? Rávetett arra, „*bogy minden munkánk és feladatunk be van ágyazva az Isten iránti bűségbe*”. Életre szóló útmutatást kaptam a gyakorlati vallásosságom küzdelmeket sem mellőző megéléséhez.

Szende Ákos

Feri bácsi, ministráns szemmel

Azoknak, akik az 1980-as években a vasárnapi tizenkettes miséken ministráltunk, Gál Ferenc nem professzor úr, nem Ferenc, de még csak nem is Feri atya, hanem egyszerűen Feri bácsi volt. Ez jól jellemezte az akkori huszonéves egyetemista kollégium hozzá fűződő viszonyát. Nem a dogmatika nemzetközileg elismert tudósát vagy a nagy tapasztalatú, nálunk emberöltővel idősebb papot láttuk benne, hanem barátságos közeli ismerőst. Miséin nem öltöztünk be ministráns ruhába, hanem civilben szolgáltunk, ezzel is kifejezve azt, hogy az oltár és a hívek között nincs elválasztó fal. Mise előtt és után nem volt ministráns ima. Felháborító? Nem tartottuk annak. Feri bácsi távol tartotta magát minden formalizmustól, és ez ebben is kifejeződött. Amikor pár perccel dél előtt belépett a sekrestyébe, ahol már vártuk őt, tipikus félmosolyával felénk biccentett. Sokszor előfordult, hogy *Kati* a harangozás végén esett be és úgy állt be a sorba. Mindez nem jelentett nála problémát. Ha ezután a kezdőének a *Futva jöttem elibéd...* volt, összerosolyogtunk. Miseruhát soha nem láttam rajta – alba és stóla jelentette liturgikus öltözetét. Az igeliturgiában sokszor lehunyta a szemét és fejből mondta a szöveget. Lehet, hogy olykor-olykor más szót mondott, mint ami a könyvben volt, észrevenni mindenesetre nem lehetett ezt.

Mindig nyitva állt az ajtaja előttünk, ha valamilyen teológiai vagy akár személyes kérdéssel fordultunk hozzá. Többször hívtuk meg

előadónak, beszélgetőtársnak heti kollégiumi összejöveteleinkre. A tőle hallottak emlékként ma már távoliak. Ezek közül egy-egy maradt meg élesebben az emlékezetemben. Az egyik ilyen: amikor – több magyar pappal együtt – találkozott a Szentatyával, II. János Pál pápával. A pápa, talán németül, egyesével köszöntötte őket. Mikor Feri bácsira került a sor, ő lengyelül válaszolt, mely igencsak meghökentette a Szentatyát. Vagy egy másik: magyarázata a Szentháromságról, mellyel számomra felfoghatóvá tette ezt a titkot. E szerint az Atya, a teremő Isten önmaga kimondása (Igéje) Jézus Krisztus, akivel a Szentlélek, mint szeretetáramlás tartja a kapcsolatot. Szentbeszédeit nagyon élveztem, mert logikusak és érthetők voltak. Nem a szöszék vagy katedra magasságából beszélt, hanem közlünk egyként, aki Jézust állítva a középpontba, a gyakorlati élet szemszögéből világít rá az evangélium lényegére.

Egyik utolsó találkozásunk a 61-es villamoson történt a Villányi úton. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem rektora jött hazafelé a plébániára. Szabad ülőhely híján ő is a kapaszkodót fogta az egyik kezével, a másikban régi táskáját tartotta. Már nem emlékszem, hogy miről beszélgettünk. A kép viszont élesen bennem maradt: a szerény, feltűnésmentes Feri bácsi, aki tudós professzor, egyetemi rektor létere zötykölődik a villamoson.

Kovács Ádám

Pácin, a szülőfalu

Gál Ferenc szülőháza

A trianoni határra szinte rátapad a térképen a kis bodrogi település, Pácin, ahol 1915-ben, még az Osztrák-Magyar Monarchia idejében meglátta a napvilágot Gál Ferenc. Édesapja köztisztviselőként álló parasztember volt, akit a páciniak még bírónak is megválasztottak. Feri bácsiék hatan voltak testvérek. Egyik leánytestvérének gyermeke, a ma már természetesen nyugdíjas korban lévő *Csomós István*, aki igen hasonlít a neves teológusra, mutatta meg a professzor úr szülőházát, amely ma is a család tulajdona, bár lakatlan.

A falu fiatal papja, *Szűcs Zsolt* atya büszke Pácin nagy szülőfaluja és tervezi, hogy a templomban bronz emléktáblát állítanak tiszteletére. Egyébként Gál Ferencet nem ebben a templomban keresztelték, mert ak-

kor a falunak nem is volt római katolikus temploma, hanem a szomszédos, de 1920 óta Szlovákiához tartozó Nagykövesden anyakönyveztek.

A trianoni határokat olyan fondorlatosan húzták meg egy kis csatorna mentén, hogy a Bodrogi köz valamennyi katolikus plébániája odaát maradt. A falu földesura, *Semnyey Miklós gróf* nagylelkűségének köszönhető, hogy Pácinak lett római katolikus temploma és szép plébániaépülete. Közvetlenül a plébánia kertje mögött húzódik a határ, amelyet a Bodrog és a Karcsa-tó közötti kis csatorna képez. Bizonyára ezt is hajózható vízi útnak jelölték be azon a térképen, ami az *antant* döntéshozói elé került...

Szerdahelyi Csongor

Az unokatestvér, aki igen hasonlít a professzor úrra

Krónika

(folytatás az 1. oldalról)

Most is már a hittanórákon készültünk, a gyerekek magukkal hozták a húsvét és a hit jelképeivel megfestett kavicsokat, amelyeket egy közös keresztre ragasztottunk fel. Ezt a keresztet vittük imádkozva állomásról állomásra.

Húsvéti bárány és nevetés

Sok meglepetés tette ünnepivé, örömtelivé a húsvéti diákmisét. Már a templomkertben legelésző kishárány is megállásra, mosolyra készített felnőttet, gyereket egyaránt. A barika József atya karján a misére is bejöhettek, élénk érdeklődéssel vett részt rajta, mert a bevezető szavakba és a bűnbánati imádságba is lelkesen bele-belebegtetett, így legalább nálunk is feléledt a régi szokás: a szentmisén a húsvéti nevetés.

Tojáskeresés és sok csoki

A kórus éneke, a Krisztus-keresés megjelenítése az ünnepet tette fényesebbé, hogy aztán a mise végén megint a játéka, az öröme legyen a főszerep. Tojáskeresés következett, de igazából a különböző színű, bárányos cédulákat kellett keresni szerte a kertben, melyeket aztán piros tojásra és más finomságokra lehetett beváltani. A szombat délelőtti szakadó esőben még sirattuk az elmaradni gondolt játékokat, de vasárnap délelőttre még a nap is kisütött!

Az elrejtés nehéz és a beváltás hálás feladatát a gimnazisták vállalták magukra, a piros tojásokon kívül a sok más csokihoz a Kolping szövetség ajándékaiként jutottunk hozzá.

LK

† Dr. Takács Lászlóné

Fájdalommal fogadtuk a hírt, hogy április 2-án, 96. életében elhunyt egyházközségünk egyik legrégebbi tagja, dr. Takács Lászlóné, Juca néni. A fájdalom mellett azonban első sorban hálát kell adnunk. Hálát adnunk Istennek az anyáért, nagyanyáért, dédanyáért, a rokonért, barátért és egyházközségünk odaadó hívéért, akinek a Felső-krisztinavárosi Plébánia és mi, hívei oly sokat köszönhetünk. Manapság pedig, amikor a gyermek megszűnt érték lenni, amikor minden második magyar család széthullik, és amikor a szülők az iskolától várják el gyermekeik erkölcsi nevelését, különösen hálát kell adnunk az olyan teljes és szép életpályáért, amit Juca néni befutott. Az olyan anyáért, nagyanyáért és dédanyáért, akire Isten sokat bízott és akire sokszor igen nehéz keresztet mért, de aki a rábízott kincsekkel jól sáfárkodott, és megérhette, hogy gyermekei és unokái után immár dédunokái is az oltár körül szolgálnak scholásként, ministránsként. Tisztánlátása, csendes bölcsessége, tapintatos kedvesége nemcsak családjá, hanem sokunk számára követendő példa és örök életre szóló tanítás volt hitről, reményről és szeretetről, egy szóval a krisztusi életről. Azt pedig tudjuk Dániel próféta könyvéből, hogy: „Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.“ (Dán 12,3)

Vasdinnyey Miklós

Alkarnagyaink bemutatkoznak

Szaszovszky Ágnes vagyok. Az elmúlt adventben kerültem ide, a Felső-Krisztinába, hogy segítsen a gyerek schola munkáját. Énektanárkarvezetés szakon végeztem az ELTE tanárképző főiskolai karán, illetve egyházzent tanultam a Zeneakadémián, amit jelenleg a doktori iskolában folytatok. Nyolcéves koromban kerültem a Budapesti Ének Iskola kórusába, ahol a koncertezés mellett nagyon fontos volt a miséken és szolozsmákon való éneklés is, így már gyerekként szorosabb kapcsolatba kerültem az egyházi zenével és a liturgikus szolgálattal. Különböző kórusok tagjaként vagy kísézőjeként számos budapesti templomban szolgáltam, most a Felső-Krisztina mellett a Terézvárosi- és a Belvárosi-templomban szoktam rendszeresen énekelni. Nagyon szeretek kórustag lenni, de az utóbbi időben úgy éreztem, hogy ennél nagyobb kihívást is vállalnom kellene. Tavaly egy közeli templomban hallottam, hogy gyerekschola indul, de mire érdeklődni kezdtem, már két vezetője is volt. Most novemberben állított meg valaki az egyházzene tanszékről, hogy elmondja: a felső-krisztinavárosi scholának nagy szüksége lenne segítségre, mert már olyan sokan vannak, hogy egy ember nem győzi. Mindez nagyon vonzóan hangzott. Persze azt is tudtam, hogy sok áldozattal jár: Óbudától messze van, és a többi szolgálatról részben le kellene mondanom miatta. Miután megismerkedtem *Tőkés Tündével* és részt vettem a gyerekek néhány próbáján és kilences miséjén, úgy döntöttem, megéri. Tudtam, hogy itt sokat tanulhatok. Belekóstolhatok a tanításba, közelebb kerülhetek a gyerekekhez. Megdöbentett, hogy ketten-hárman ki mernek állni és magabiztosan előénekelnek egy-egy antifónát vagy zsolnárt.

A liturgia szövegei hitünk tanítását tartalmazzák. Ha valaki gyerekkorában elsajátítja azokat, egész biztos, hogy mélyen belegyökereznek a lelkébe. Nagyon jó látni és hallani, ahogy az óvodások is fújják a zsolnárírdeteket, és a nagyobbaktól egyfolytában hallják a nehezebb részeket is. Jó, hogy a felnövekvő gyerekeknek van hol folytatniuk az éneklést, szerencsés, hogy ilyen népes a felnőttkórus. Isten éltesse még sokáig a scholát és áldja meg a munkáját!

Opánszki Dávid vagyok, a plébánia felnőtt kórusának másodkarnagya. Negyedik évemet töltöm a szköla kötelékében és már a kezdetektől fogva kettős szerepben: mint énekes és mint karnagy. Bár elsősorban zuglóinak érzem magam, hiszen ott nőtem fel és jelenleg is ott élek, mégis egyre szorosabb szálak fűznek a plébániához, annak szűkebb és tágabb vonzaskörzetéhez és a kerület egészéhez.

A Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem ének-zenetanár-karvezetés tanszékén végeztem 2004-ben. Ugyanezen év őszén kerültem a kórushoz, amikor *Tőkés Tünde* egykori tanárom és *Vörös Boglárka* zeneakadémiai csoporttársam épp vendég basszust kerestek egy fellépéshez. Nem volt számomra idegen az együttes, hiszen Bogi diplomakoncertjén már láttam-hallottam őket, így szívesen jöttem. És, bár először nem is fordult meg a fejemben, hogy állandó tagként részt vegyek a kórus életében, mégis engedtem a csábításnak, amikor meghívtak a pénteki próbákra is.

Eleinte kifejezetten egyes kari ismereteim fejlesztéséhez éreztem kiváló lehetőségnek a kórusal való munkát, de hamar kiderült számomra, hogy sokkal többet kapok tőlük az itt eltöltött idő alatt, mint szakmai gyakorlatot. Látva a szentmisékre és a hangversenyekre való komoly felkészülést és érezve a tagok közti képletes és valóságos családi kötődéseket, bennem is egyre mélyülő elkötelezettség alakult ki irántuk.

A rendszeres liturgikus szolgálat és világi célú szereplés közt nagyon szívesen gondolok a 2007. évi városmissziós hangversenyünkre és a karácsonyi nagyéneklésre, amikor is bemutatkozhatott a plébániai közönség előtt a másik nagy családom, a Tamási Áron Általános Iskola és Gimnázium éneklő gyerekserege, közülük is a legkisebbek. Remélem, hogy a továbbiakban is még sok lehetőségünk lesz az együttműködésre!

Idén menjünk együtt! *Élő Rózsafüzér zarándoklat május 17-én*

A Csíksomlyóra autón vagy busszal érkezők némi irigységgel nézik az erdőn-mezőn gyalogosan, énekelve érkező gyalogos keresztlájkát.

Ilyen „igazi” búcsús élményben volt részük azoknak, akik részt vettek tavaly májusban az Élő Rózsafüzér zarándoklaton. A budapesti plébániák kilenc útvonalon elindulva látogatták végig a környékbeli Mária-kegyhelyeket, jelképesen mintegy rózsafüzérként körbefogva a fővárost, a városmisszió sikeréért imádkozva.

A mi útvonalunk a Svábhegyen át Máriaremetére kanyargott. Amikor a Normafához közeledtünk, megrendítő volt hallani, hogy a környező völgyekből más észak-budai egyházközségekől érkező zarándokcsoportok éneke felel a mi énekünkre. Felérve együtt imádkoztunk a lábunk előtt elterülő városért. Nagyon szép élmény volt az is, amikor a máriaremetei bazilikához egymás után érkeztek a csoportok. Ismerősök és idegenek boldogan üdvözölték egymást, és mentek a zárószentmisére, Istent dicsérni, Máriát köszönteni. Jó volt ott látni és hallani a felső-krisztinás gitárosokat. Szép énekük kifejezte azt a fiatalos lelkesedést, amely a zarándoklat ifjabb és idősebb résztvevőit egyaránt áthatotta.

Jó hír, hogy a Mária Rádió idén is megszervezi az Élő Rózsafüzért Budapestért, változatlan útvonalon.

Tavaly a felső-krisztinás hívek szép számában, de egyénileg vettek részt a zarándoklaton. Idén menjünk együtt!

A mi „keresztaljánk” május 17-én 7.15-kor találkozik a templom előtt, és együtt megyünk át a farkasréti Mindenszentek Plébániára. On-

nan lesz a környékbeli plébániák hivatalos indulása. Az egész táv 19 km, este 7 órakor lesz a zárómise Máriaremetén.

Szeretettel várjuk a zarándoklatra plébániánk híveit, közösségeit! Aki nem ér rá egész nap vagy nem tudja vállalni ezt a hosszú gyaloglást, annak is érdemes egy-egy találkozási pontra eljönni, az út egy-egy részletét megtéve együtt imádkozni, énekelni a zarándokokkal. Gyerekirándulást is lehet úgy szervezni, hogy rövidebb távon csatlakozzon a menethez.

Találkozási pontok: 7.30 Farkasréti Plébánia; 8.15 Mindszenty tér, Kopjafa; 10.30 Normafa emlékmű; 11.50 makkosmáriai kegytemplom; 15.15 budaszentlőrinci romkert; 18.30 máriaremetei bazilika (mise 19-kor)

Az út első része (a Normafáig) nehezebb, a Normafától Makkosmáriáig tartó út könnyű, kisgyermekeseknek, idősebbeknek is vállalható. Makkosmáriától Máriaremetéig kiadós gyaloglásra kell számítani. A zárómise helye buszszal is elérhető.

Kérjük azokat, akik szívesen eljönnének, de koruk, egészségi állapotuk vagy más ok miatt nincs módjuk erre, imádságukkal támogatásuk a zarándoklat sikerét.

A teljes Budapest körüli zarándoklatról a www.eloroszafuzer.zarandoklat.hu oldalon lehet többet megtudni. Aki a helyi szervezésben segíteni szeretne, vagy kérdése van, a 06 30 425 13 69 telefonon vagy a nagyedit@alarmix.net címen érdeklődhet. További tájékoztatásokat a hirdetőtáblára is kihelyezünk majd.

Nagy Edit

Anyakönyv *2008. február – április*

Halottaink

Soós Gyula (95)
Krizsán Zoltán (86)
Dr. Unk János (84)
özv. Nagy Károlyné (90)
Barczy Erzsébet (59)
Laib Lajosné (96)
Szlamkai Zoltánné (86)
özv. Csaba Lászlóné (68)
özv. Vajda Endre (91)
Schüler Frigyesné (79)
Dr. Magyar Pál (83)
Bálint Tiborné (90)
Németh Gyula (91)
Dr. Géczy Barnabásné (75)
Pataki Zoltán Antal (65)
Dr. Kampis György (83)
Kohári Zoltán (71)
Dr. Takács Lászlóné (96)
Botos Jánosné (62)
Dr. Zimányi Pálné (96)
özv. Tamás Jánosné (90)
özv. Dr. Bakonyi Ferencné (88)
Dr. Bulla Béálané (87)

Keresztelések

Béldi Betegh Sándor
Szalay-Bobrovniczky Cecília
Szloboda Henrietta Johanna
Kovács Boldizsár
Karászi Viktória Klára Teréz
Takács Iván Péter Fülöp
Takács Benedek András Ignác
Vidács Levente Balázs
Kukucska Máttyás Károly Bernát

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 0 7 9 0 9 0 — 1 — 4 3

A kedvezményezett neve: **KERESZTELTŐ SZENT JÁNOS PLÉBÁNIA
ZENEI ALAPÍTVÁNYA**
Ennek kitöltése nem kötelező.

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsé ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

*A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékban pedig az **ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT** pontosan tünteti fel.*

Benne vagy?

Az ország lakosainak 55%-a katolikusnak vallja magát. Tavaly hatvan ezerrel nőtt azok száma, akik a Magyar Katolikus Egyház munkáját támogatják adójuk egyházi 1%-ával.

Köszönjük, ha Ön is így tesz!

Technikai szám:
0011

Magyar Katolikus Egyház

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia karitász csoportja kéri, hogy ezen kérdőív megfelelő oldalának kitöltésével segítse munkánkat!

A kérdőívet a templom előterében elhelyezett gyűjtőládába dobhatja be vagy leadhatja a sekrestyében.

Segítsen, hogy segíthessünk!

SEGÍTHETÜNK?

(Jelölje meg, illetve töltsse ki azt a sort, amelyben segítségre szorul!)

- Gyermekfelügyeletet igényelek	rendszeresen	alkalmanként
- Bevásárlást, ügyintézést igényelek	rendszeresen	alkalmanként
- Betegápolást igényelek térítés ellenében	rendszeresen	alkalmanként
- Szentmisére kísérést igényelek	rendszeresen	alkalmanként
- Lelki segítséget, beszélgetést, látogatást igényelek	rendszeresen	alkalmanként
- Gyógyszertámogatást kérek	rendszeresen	alkalmanként
- EU élelmiszertámogatást kérek (feltétel: az egy főre jutó kereset nem haladja meg az 50 ezer Ft-ot)		
- Egyéb segítséget igényelek:		

MEGJEGYZÉS:

.....

.....

.....

.....

NÉV

.....

CÍM

.....

TELEFON
(elsősorban vezetékes)

Segítsen, hogy segíthessünk!

SEGÍTENE?

(Jelölje meg, illetve töltsé ki azt a sort, amelyben segíteni tud!)

- Gyermekfelügyeletet vállalom	rendszeresen	alkalmanként
- Bevásárlást, ügyintézést vállalom	rendszeresen	alkalmanként
- Betegápolást vállalom térítés ellenében	rendszeresen	alkalmanként
- Rászorulóknak szentmisére kísérését vállalom	rendszeresen	alkalmanként
- Lelki segítségnyújtást vállalom (beszélgetés, látogatás)	rendszeresen	alkalmanként
- Egyéb segítséget vállalom:		
.....		
.....		
.....		

MEGJEGYZÉS:

.....

.....

.....

NÉV

CÍM

TELEFON
(elsősorban vezetékes)

Támogatók és rászorulóknak figyelmébe

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitászi Központja kérését szeretnénk tolmácsolni, mely szerint kéri a hívó közösség azon tagjait, akik anyagilag megengedhetik maguknak, hogy személyesen támogassák azokat a nyugdíjas vagy nagycsaládban élő betegeket, akik eddigi szokásos és szükséges gyógyszereiket az árak és a Tb-támogatás változása miatt nem tudják kifizetni, jelentkezzenek a plébánián vagy Füredi Ivánnénál a 274-4179-es telefonszámon.

Természetesen várjuk a támogatásra rászorulóknak jelentkezését is.
Plébániánkról jelenleg két személy kap ilyen támogatást a Karitászi Központtól.

Törökországban, keresztények között is

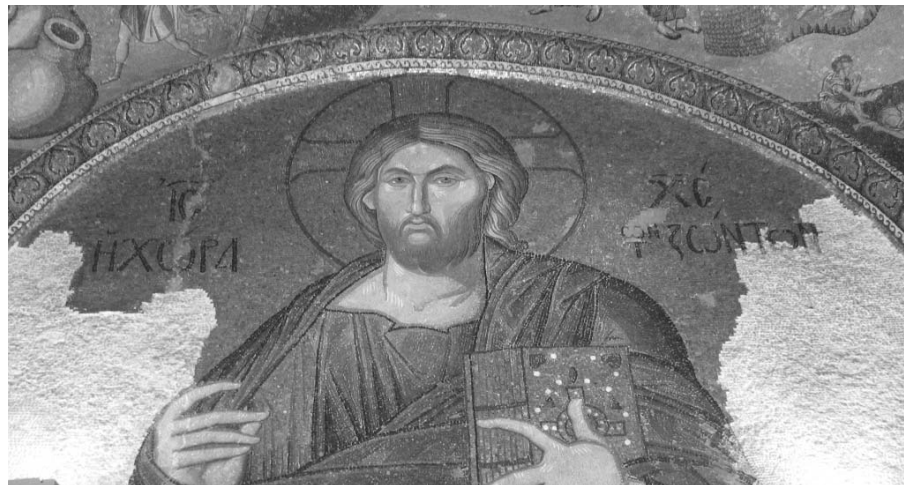
Kiküldött tudósítónk jelenti: Isztambul nem Konstantinápoly. Teljesen török és teljesen muzulmán város. Ez nem az én diagnózisom, hanem a maroknyi, ráadásul megosztottságban élő isztambuli keresztények mindennapi tapasztalata. Művészettörténeti emlékek és egykor fontos kultikus helyek természetesen vannak a városban, de a keresztények csöndben meghúzzák magukat: nem körmeneteznek, a hagyományosan szabadtéri, húsvéti szertartásokat, mint például a tűszentelés, amúgy is eldugott templomaik belső udvarain végzik.

A másfél magyarországi Isztambulban alig húszezer keresztény él, akik ráadásul nem csak protestáns, katolikus és ortodox felekezeti vonalak mentén megosztottak, hanem a katolikusok, azaz Rómával közösségben lévők is külön közösségeket alkotnak rítusaik szerint (szír, örmény, káldeus, latin). Mindezen maroknyi csoportoknak külön püspöke van, és külön ünnepeik saját szertartásaik szerint.

Ez a sokszínűség hazuról nézve rendkívül érdekes és gazdag lehet, de az itteni, közösségre és közös fellépésre vágyó keresztény fiatalok (már amennyi van) szemszögéből inkább csak sok értelmetlen vita és hatalmi játszma alapja. Nem könnyű.

Törökországban nincs vallásszabadság, nincs demokrácia vagy jogbiztonság a mi fogalmaink szerint. A keresztények sorsa, amikor Törökország az első világháború után hivatalosan rátért a Nyugat felé vezető útra, nem javult, csak megváltozott. Az új Török Köztársaság a szekularizmus nevében szakított az ottomán hagyományokkal, így részben saját vallási tradícióival is, de ezáltal a keresztények és muzulmánok békés együttélésének hagyományával is. Amit nyertek a réven, elvesztették a vámon.

Törökországban már vagy egy évszázada sok minden a feje tetején áll. Épp ezekben a hetekben kezdődött az alkotmánybíróóság vizsgálata a kormányon lévő iszlamista párt ellen, azzal a felkiáltással, hogy veszélyezteti Törökország világi berendezkedését és egy második Szaúd-Arábiává akarja Törökországot változtatni. Ugyanakkor az isztambuli keresztények egytől egyig osztják azt a véleményt, hogy az aktuális kormány sokkal kevesebbet piszkálódik, mint az ezt megelőző, épp azok, akik az iménti pert elindították.

Az itteni keresztények, a rítus szerinti felosztáson kívül, két csoportba oszthatók. Az első csoportba a török vagy őshonos keresztények tartoznak: örmények, görögök, olaszok, akik generációk óta itt élnek. Az ő helyzetük jónak mondható, mivel hagyományosan kereskedéssel és a külfölddel való kapcsolattartással foglalkoznak. Ennek anyagi vonzatai is vannak, amelyek a török átlaghoz képest jó életkörülményeket biztosítanak nekik. Gyakori például, hogy amerikai és francia iskolába járatják gyerekeiket; feltűnés nélkül, de jól megvannak. Ennek jele, hogy a fiataloknak eszük ágában

sincs Isztambul éjjel-nappal nyüzsgő utcáit ott hagyni - mondjuk - Kanada „döglött jólétéért”.

A keresztények második csoportjának helyzete, melynek tagjai például a több ezer illegális iraki bevándorló, sokkal rosszabb. Ők, sajnos, rendszerint megragadják az Ifjúsági Világtalálkozó nyújtotta lehetőséget, és ha már egyszer Kanadában vannak, bizony faképnél hagyják a török csoportot, hogy külföldön új életet kezdjenek.

A Haitiből származó *Jacky* atya öt évet dolgozott Izraelben. Mielőtt Törökországba jött volna, azt gondolta, hogy az ottani keresztények helyzeténél már semmi nem lehet bonyolultabb és kényesebb. Most, hogy már három hónapja Isztambulban dolgozik, ezt másképp látja.

Itt ma is megeshet bármikor, hogy a papokat felkeresi lakásukon a rendőrség és a misézési szokásaikról faggatózik. Itt találkoztam életemben először olyan atyákkal, akiknek nem-hogy eszük ágában sincs téríteni, hanem egyenesen intenek ellene. Szemtanúja voltam, amint egy idősebb és egy még idősebb atya összekaptak azon, hogy az utóbbi rózsafüzérrel a

kezüben sétált az utcán. Ellenben itt esett meg az is, hogy egyszer összegraffitizték az olasz közösség templomának falát pár nappal 2001 szeptember 11., vagyis a new yorki terrortámadás után. A szegény olasz pap halálos fenyegetéstől tartott, de végül kiderült, hogy egyszerűen a szemközti iskola egyik diákja nem talált alkalmasabb felületet, hogy kifejezze szerelmét egy osztálytársnője iránt. Később a diák, a szülei és a tanárok is bocsánatot kértek, és önként lemosták a templom falát.

Szerdahelyi Miklós

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

A Hauser-család

Sohasem laktunk a plébánia területén, de még valamikor Haid Árpád és Schramkó Pál atyák idejében édesapám itt találta a leginkább gyerekbarátnak a hittant, így bátyámmal, Balázssal ide kezdtek el járni szüleink a kilenc előtt kilenc perccel-es időkből. Bátyámmal itt ministráltunk, majd ministránsvezetőként, szkolásként, később képviselő-testületi tagként itt töltöttük legfontosabb éveinket.

Hosszabb szünet után, mely alatt a Julcsi és Marci diktálta napirend határozta meg, hova és hányra mehetünk misére, hiszen öt éve házasan, tavaly ősz óta vagyunk ismét a vasárnapi kilences mise rendszeres látogatói és zajongói.

Feleségem, Földesi Enikő zalaegerszegi, végzettségét tekintve gyermekpszichológus. Budapesten a Szentimrévárosi Plébániával került először szorosabb kapcsolatba. Tóth Zsolt Ipoly O.Cist atyával együtt vezették az Omega estéket. Ezek közösségformáló, csoportos beszélgetések voltak, mellyekkel azoknak nyújtottak lelki támaszt, akik valamelyik hozzátartozójukat nemrég veszítették el. Később a Szentimrévárosi Plébánián kapcsolódtunk be egy házaspár hittancsoportba is, melynek immár ötödik éve vagyunk tagjai.

Mindketten a Semmelweis Egyetem II. sz. (Tűzoltó utcai) Gyermekklinikáján dolgozunk a Gyermekonkológiai Osztályon: feleségem gyermekpszichológusként, én gyermekonkológusként. Enikő jelenleg otthon van, a hároméves Julcsit és az egyéves Marcit terelgeti.

Sok egyéb kötődésünk ellenére nagyon szeretünk a „Lécai térre” járni az immár több évtizedes barátságok és a gyermekkoromat idéző, a kisgyerekek számára is nagyon fontos, templomhoz kötő, élményt jelentő, otthon adó kilences misék miatt.

Ministráns avatás

Ministráns gárdánkat nem fenyegeti az előregedés veszélye, mert március 9-én a diákmissziós József atya felavatta a II. János Pál kollégium új tagjait, Dauner Ágostont, Csákay Cilit, Lestyán Enikőt, Lestyán Rékat, Borosnyay Virágot, Robály Hannát, Szócska Kincst, Hernády Sárát.

KINCSEINK A MISSZIÓ!
Missziós táborok 2008

Akiket vonz az egzotikum, a hibái lakadó küldetés, a nyári szabidő érdekese elöltése, annak jelentkezései már most várják a verbita missziósok két szentjűk és a bíblia évében!

Helyszín és időpont:

- Gyermektábor (4-13 éves korig) a premontrai nővérekkel együtt: Zsámbék - 2008. július 1-4.
- Első ifjúsági tábor (14-25 éves korig) a verbita ifjúsági Házban: Kőszeg - 2008. július 15-20.
- Második ifjúsági tábor (14-25 éves korig) Tornytzentmiklós vadászaskaslénya - 2008. július 26-31.

Ez a tábori időn a Szombathelyi Egyházmegyével közösen szervezzük. Hírbeszervezésre várjuk a missziósok, premontrai nővérek, szombathelyi ifjúsági csoportok, papok, lelkészek, világi önkéntesek.

Információ és jelentkezés:
ZABOS ROBI svo testvér,
Szent Imre Misszióház,
9730 Kőszeg, Park u. 1., Pf.: 74,
tel.: 94/562-205, 30/626-0544
e-mail: misszio@verbita.hu

A gyermektáborba közösségként max. 10, az ifjúsági táborokba pedig max. 6 fős csoportok jelentkezését várjuk másköb, mivel a táborokba mindig nagy jelentkezés van.

Anyagi hozzájárulás:
gyermektábor 7.000,- Ft * ifjúsági táborok 7.500,- Ft
szükség esetén a tábori költségek személyes egyeztetés után mérsékeljük vagy elengedhetjük.

www.verbita.hu

Christophoro

Esküvők * Rendezvények * Repülőjegyek
Személyesen, az Ön igényei szerint!

Budapest, 1065 Révay u. 10. I.em. 114.
Telefon: 248-1172 fax: 248-1173
e-mail: christophoro@t-online.hu
Web: www.christophoro.hu

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra
XI. évfolyam, 3. szám 2008. húsvét. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.
Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós
Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.